

UITAREA – A DOUA CONDAMNARE LA MOARTE A MARTIRILOR NEAMULUI

Elena Istrățescu

Cuvinte cheie: uitarea, regimul comunist, reabilitare, memorie, martiri români, Mitropolitul Visarion Puiu, Profesor George Alexianu.

Keywords: oblivion, communist regime, rehabilitation, memory, the Romanian martyrs, Metropolitan Visarion Puiu, Professor George Alexianu.

Abstract:

The study OBLIVION – THE SECOND DEATH SENTENCE FOR THE NATION'S MARTYRS aims to push for the rehabilitation of the memory of all the Romanian martyrs, but especially of the ones who, for political reasons or due to the obedience to alien interests, have been attempted to be removed from the history of the Romanian people. We shall refer in particular to the life and work of the former Metropolitan Visarion Puiu, leading personality not only of the Romanian Orthodox Church but also of the ecumenical movement, and to Professor George Alexianu, former governor of Trans-Dniestria, both sentenced to death in 1946 under the accusation of "war criminal" by the odious, Bolshevik-inspired, "People's Tribunal", instituted by the newly communist regime in Romania. Since both great personalities of the recent history of Romania were close collaborators of Marshal Ion Antonescu, aspects of his role in the sequence of events that have profoundly affected the destiny of Romania on the eve of, during and after World War II are indirectly evoked. A controversial issue remains the attitude of Marshal Ion Antonescu towards the Jews in Romania, attitude viewed rather favorably by the historical leaders of Romanian Jewry, but later strongly condemned by some Hebrews and especially by current Zionist circles that invented the notion of "Romanian Holocaust". Since the attempts to rehabilitate the memory of Metropolitan Visarion Puiu and Professor Gheorghe Alexianu collide with the perception upon Marshal Ion Antonescu, we had to extend the study to the Jewish problem and its historical evolution. Although we maintain feelings of sympathy and compassion for the much oppressed, especially in recent history, Jewish people, the historical analysis reveals also some responsibilities of the Jews for several states of conflict that they've been part of, things for which they should not oppose the rehabilitation of the memory of the above mentioned personalities, including Marshal Ion Antonescu. In the name of national dignity the call for reconsideration and reconciliation addresses the current Romanian authorities, though, who have formally condemned communism but who forgot to take the steps they pledged in this regard.

Pe fondul dezamăgirilor din viața de zi cu zi a românilor și al pierderii unor tradiții, dar mai ales, foarte grav, pe fondul slăbirii instinctului național, se întâmplă ca unora dintre noi să nu le mai pese de absolut nimic din ceea ce nu are o cât de mică legătură cu interesele lor imediate. Această mentalitate are consecințe cu atât mai devastatoare pentru instinctul național și pentru coeziunea națională cu cât instituțiile

statului și oamenii politici aflați vremelnice în fruntea țării, de dragul măririi sau al supraviețuirii politice, sacrifică fără să clipească, în folosul unor interese străine, valori materiale și spirituale pentru care nu au prețuit să-și dea viața înaintași de-ai noștri, fie la Turda, sub sabia trădătorului Basta, fie pe câmpul de bătălie al Mărășeștilor, fie în pușcăriile comuniste. Cu toții au avut tăria credinței în cauza pentru care au luptat și simțul răspunderii pentru soarta țării și a neamului românesc. Între ei, cu toate riscurile de a-i supăra pe unii și pe alții, trebuie pomenit și Mareșalul Ion Antonescu. În acea zi fatidică de 1 iunie 1946, când a fost asasinat de către comuniști, împreună cu cei mai apropiați colaboratori ai săi, în Valea Piersicilor din preajma închisorii militare Jilava, Mareșalul a avut tăria de caracter și demnitatea să ordone el însuși soldaților ezitanți din plutonul de execuție să tragă! Indiferent de acuzațiile care i se aduc, cele mai multe mincinoase și ignobile, demnitatea gestului său înfioară etern, după cum deprimanta slugărnice a bizonilor cu sechele comuniste din vârfurile politicii și ale justiției românești de astăzi, care se leapădă cu atâta grăbire de un erou al neamului, nu pot decât să deprime și să dezguste.

Știu foarte bine că pentru o asemenea afirmație, dar mai ales pentru cele ce vor urma, aș putea fi acuzată de antisemitism, ceea ce ar fi nu numai nedrept, ci și neadevărat. Nutresc cea mai caldă prietenie pentru evreii de rând cu care am copilărit la Piatra Neamț, mă bucur din tot sufletul pentru că și-au regăsit patria dintotdeauna în Palestina și admir sincer poporul evreu pentru marile valori pe care le-a dat umanității în știință și tehnologie, în artă și cultură, sau în gândirea filosofică. Admir, de asemenea, poporul evreu pentru felul cum a știut să supraviețuiască în condiții istorice nefavorabile și să se constituie într-o națiune vitează și demnă.

Din păcate, pe lângă evreii care își văd de treburile lor, în Israel sau pe unde se mai află, există și cercurile sioniste, mai ales din Statele Unite, care ambiționează să domine lumea prin putere financiară, manipulare politică și fanatism religios, acesta din urmă incluzând în sine și doze masive de rasism! Așa cum s-a mai întâmplat în istorie, pornirile exagerate spre mistificare, intrigă și dominație, vin, la un moment dat, în conflict cu interesele și drepturile legitime ale altor popoare, ceea ce duce la un carusel de represalii și contrarepresalii, cu urmări, de cele mai multe ori, tragice. O lume globală condusă de „iluminații” sioniști va fi și ea iluzorie, dată fiind reacția violentă a islamului, ca și vigoarea economică a puterilor asiatice. Iar dacă acest „joc global” va genera un conflict global, există șanse enorme ca acele părți ale evreimii cu instincte de popor normal să plătească din nou oalele sparte. Consider, de aceea, că punerea oricărei discuții pe făgașul adevărului istoric și al dreptului suveran al fiecărui popor de a-și apăra valorile, tradițiile și credința este și în folosul poporului evreu, mai ales a acelei părți care dorește să trăiască în pace și liniște în propria țară, sau ca cetățeni loiali ai altor țări.

Prin urmare, nici nu poate fi vorba de vreo pornire antisemită în cele ce vom arăta în continuare, ci numai de respingerea cu indignare a acuzelor și răstălmăcirilor prin care, adulmecând oarece foloase materiale și de notorietate, o serie de „lupi tineri” ai evreimii postbelice, formați la Academia comunistă „Ștefan Gheorghiu” din București, s-au înghămat la căruța sionistă a rabinului Moses Rosen pentru a susține minciuna ordinară a acestuia cum că unui aiuristic „holocaust românesc” i-ar fi căzut victime fix 400.000 de evreii!!! Adepții acestei teorii cinice se dau, totodată, de ceasul

morții să infirme adevărul rostit și reafirmat, chiar și după căderea comunismului, de liderii comunităților evreiești din România în vremea războiului, Alexandru Șafran și W. Filderman, potrivit cărora Ion Antonescu nu numai că nu a fost un călău al evreilor, ci, dimpotrivă, prin abilitatea și fermitatea de care a dat dovadă în relațiile sale personale cu Hitler, a salvat viețile a sute de mii de evrei nu numai din România, ci și din celelalte țări central-europene aflate sub controlul Germaniei naziste. De altfel, după cum se știe prea bine și de către cei ce agită acum ideea pretinsului „holocaust românesc”, nu au fost puține nici vocile unor foști concetățeni de-ai noștri evrei, potrivit cărora lui Ion Antonescu ar trebui să i se ridice statui nu numai în România, ci și în Israel!

Din păcate, în spatele acelor cercuri pe care le apucă turbarea la simpla rostire a numelui lui Ion Antonescu se află guvernul și Congresul Statelor Unite ale Americii. Și iarăși din păcate, în fața atitudinii arogante a conducerii statului american, conducerea statului român răspunde, așa cum „elegant” se exprima cineva de la Cotroceni, cu prestarea anumitor servicii către „licuriciul cel mare”. Dar iată doar câteva din motivațiile pe care le-ar putea invoca statul român pentru a adopta o poziție de demnitate națională în problema prezervării memoriei Mareșalului Ion Antonescu și a altor mari personalități, între care mitropolitul Visarion Puiu și fostul guvernator al Transnistriei, profesorul universitar Gheorghe Alexianu, a căror comemorare ne este interzisă pe căi oculte. Din lungul șir de martiri ai luptei împotriva bolșevizării României îi cităm doar pe aceștia, deoarece de la cazurile lor concrete am pornit munca de documentare pentru pledoaria noastră împotriva uitării vinovate a martirilor neamului, pledoarie ce se înscrie sub deviza formulată profetic de Nicolae Iorga: „Cine uită, nu merită”!

Ungaria, de exemplu, nu l-a uitat pe pe fostul său președinte, amiralul fără flotă Miklos Horthy, cel care a admis deportarea în lagărele morții de la Auschwitz și Maidanek a peste 600.000 de evrei proprii, dar și din nordul Ardealului, aflat sub ocupație ungară în urma Dictatului de la Viena din august 1940. În fața actului de voință națională al Ungariei, nici comunitatea internațională și nici cea ungară nu au reacționat în vreun fel atunci când, la 3 septembrie 1993, Miklos Horthy a fost reînhumat cu onoruri militare la Kenderes, în prezența unei mulțimi imense și a unor membri ai guvernului ungar.

Nu au uitat nici Statele Unite să-l scoată în doar câteva ore din România pe pușcașul lor marin din serviciul de pază al ambasadei de la București, care, beat fiind, după o partidă de amor cu fata unui mahăr din ambasadă, asortată probabil și cu ceva prafuri sau ierburi, l-a ucis, acum câțiva ani, pe muzicianul român Teo Peter într-un accident rutier de o rară violență provocat de sergentul american. Culmea cinismului este că măreța justiție americană nu l-a condamnat pe individ la nici un fel de daune, întrucât, chipurile, nu s-a putut dovedi că artistul chiar se afla în taxiul distrus de masivul bolid al Rambo-gigolo-ului american!!!

Sunt două cazuri aparent disproporționate, dar extrem de sugestive în ce privește modul cum Ungaria și Statele Unite aplică prerogativa constituțională de a-și proteja cetățenii. Conducătorii statului român nu pot să acționeze la fel, sau nu vor, fiind redevabili unor interese străine? Dacă nu pot, să ne lase în durerea noastră și să plece, iar dacă au datorii dubioase, sau au pactizat cu cineva împotriva interesului

național, trag nădejdea că va veni și vremea socotelilor. Cel mai grav este însă că, din inconștiență sau ocult interesate, oficialitățile române au dat deja girul lor operațiunii orchestrate de cercurile sioniste pentru a acuza armata și poporul român de holocaust împotriva evreilor.

Întrucât articolele de acest gen nu prea trec neobservate de către toboșarii așa-zisului „holocaust românesc” și ajung și la urechile boss-ilor de la Washington, îmi permit să le împărtășesc și acestora câteva cunoștințe istorice despre România, puse însă în contextul internațional al epocii, din care rezultă, din păcate, și adevăruri mai puțin (sau deloc) măgulitoare pentru politica și diplomația Statelor Unite în ce privește România și nu numai.

A curs destulă apă pe Potomac de când Uniunea Sovietică, „marele aliat” al Americii, a impus la București un regim de cea mai pură sorginte bolșevică, burdușit literalmente cu evrei comuniști. Precizarea este strict necesară cel puțin în măsura în care au existat și evrei care au fugit de comunism precum dracul de tămâie. Unul din primele lucruri de care s-a ocupat proaspătul regim de la București a fost judecarea, condamnarea la moarte pentru crime de război și executarea imediată a Mareșalului Ion Antonescu și a principalilor săi colaboratori din guvernul României. La fel de urgent s-a trecut la lichidarea sistematică a elitelor intelectuale, militare, politice și economice ale țării. În plin „avânt democratic”, uneltele de la București ale foștilor mari prieteni ai Statelor Unite au omorât și câteva zeci de mii de oameni de rând, au spoliat de avuturi alte milioane de oameni și au rupt literalmente România de lumea civilizată.

Între timp, marea prietenie dintre Statele Unite și Uniunea Sovietică s-a tot răcit, atingând chiar temperatura „războiului rece”. Ar fi fost de așteptat să se nuanțeze și atitudinea americană față de fostul șef al statului român, Mareșalul Ion Antonescu. Este adevărat, acesta este răspunzător de intrarea României în războiul antisovietic, alături de Germania nazistă, la 22 iunie 1941. Nici după ce s-a aflat că generalul Jukov, ulterior mareșal al Uniunii Sovietice, semnase încă de pe 5 mai 1941 directiva de atacare a României la 12 iulie 1941, Statele Unite nu dau nici un semn că și-ar putea reconsidera poziția. Deci, Ion Antonescu, cel care a luptat de la început împotriva colosului de la răsărit ce ne cotopea țara, a rămas tot criminalul de serviciu pentru cei de pe malurile Potomacului! Oare ce crime să fi comis acest om împotriva Americii, încât această mare țară democratică să le interzică românilor a-l cinsti și a-l comemora ca pe un erou național?! Și, mai ales, au Statele Unite dreptul moral să împuște memoria cuiva împușcat deja de comuniști?! Să ne fie iertată îndrăzneala, dar este marea democrație americană chiar atât de pură și de imaculată încât să dea lecții de conduită etică și politică întregii lumi? Sunt oare bancherii evreo-americani heruvimii umanității?

Să vedem! De când cu blestemata asta de libertate a Internetului apar sute și mii de informații ce ne obligă să reconsiderăm mai tot ce știam despre istoria modernă și contemporană a lumii. Și să nu începem cu genocidul împotriva indienilor din America, nici cu neagra sclavie de pe plantațiile americane, nici măcar cu cei aproximativ 5 milioane de bășinași ce au pierit cu prilejul iluzoriei „cruciade” anticomuniste americane din Vietnam, sau cu victimele japoneze ale inutilelor bombardamente atomice, de vreme ce guvernul nipon începuse, e adevărat, nu direct,

ci prin intermediul Moscovei, demersurile pentru obținerea păcii, ci să revenim în Europa și să ne amintim de doi mari filosofi evrei: Marx și Engels. Nu vom risipi spațiul tipografic pentru a ne aminti de teoriile acestora privind lupta de clasă și revoluția mondială, ci să ne oprim puțin asupra aserțiunilor lor privind necesitatea rasismului și chiar, *horribile dictus*, a holocaustului! Numai că acesta din urmă nu s-a produs împotriva cui preconiza evreul Marx, ci chiar a evreilor!

Într-un număr din ianuarie 1849 al ziarului marxist „Neue Rheinische Zeitung”, Engels explica necesitatea exterminărilor rasiale prin faptul că unele societăți primitive din Europa nu atinseseră încă faza capitalismului, nu erau, deci, apte pentru declanșarea revoluției mondiale și, de aceea, trebuiau eliminate. El i-a nominalizat pe basci, pe britanici (?) și pe sârbi, națiuni pe care le-a numit „gunoaie rasiale” (Volkerabfall) ce trebuiau distruse, deoarece erau rămase în urmă cu două etape față de etapa istorică existentă. Vorbea, de asemenea, despre „vulgaritatea și murdăria” popoarelor slave, cum ar fi Polonia, care nu avea nici o rațiune să existe. La rândul său, Marx afirma că rasele și clasele sociale care sunt prea slabe pentru a se adapta la noile condiții de viață trebuie să fie eliminate. „Acestea (*spunea el textual*) trebuie să piară în holocaustul revoluționar”!!! Ulterior, Lenin, evreu și el după mamă, a dezvoltat aceste idei și a trecut la punerea lor în practică prin inventarea gulagurilor și organizarea de masacre, iar Stalin a ridicat la rang de artă tehnicile de masacrare: mâinile legate, glonț în ceafă, aruncarea în gropi comune, plan național de masacrare, deportarea din locurile de baștină a unor popoare întregi. Dar cea mai eficientă s-a dovedit înfometarea, urmată de moartea lentă, dar masivă, a populației condamnate la lipsa hranei. Șapte milioane de oameni au murit în Ucraina numai în anul 1933, ca urmare a hotărârii lui Stalin de a le confisca alimentele, din care cea mai mare parte a luat drumul Germaniei, pentru a consolida puterea național-socialiștilor lui Hitler. Fiecare dintre cei doi dictatori socialiști, unul de nuanță internaționalistă, celălalt naționalistă, unul evreu convertit formal la ortodoxism, celălalt doar fiu nelegitim al unui tată evreu, pe care l-a urât feroce, după cum i-a urât și rasa, știau, și chiar plănuiau în secret, că va sosi un moment al răfuieiilor dintre ei. Au colaborat însă ani în șir, în speranța că unul îl va putea folosi pe celălalt împotriva Occidentului. De altfel, la un an după moartea lui Lenin, survenită în 1924, Goebbels îi omagia viața și opera într-un articol apărut în „New York Times”, iar Hitler mărturisea în cercul său de cunoștințe că a învățat foarte multe de la marxism. Pentru mai multe detalii asupra acestui subiect a se vedea extraordinarul film documentar „The Soviet Story”, realizat de Edvins Snore sub egida Uniunii Europene și a Parlamentului European. Filmul acesta, care ar trebui difuzat ca lecție de istorie obligatorie în școli și universități, poate fi accesat de pe internet la adresa www.jurnaltv.ro/video/The_Soviet_Story.

Din dezvăluirile făcute de fostul agent al spionajului militar sovietic (GRU) Victor Suvorov în cartea sa „Spărgătorul de gheață”, ca și din filmul lui Edvins Snore, care se bazează pe documente, fotografii, imagini filmate, declarații ale unor supraviețuitori, dar și comentarii ale unor mari istorici contemporani, aflăm informații halucinante despre cârdășia mult mai veche decât se putea crede dintre Hitler și Stalin, dintre Armata Roșie și Wehrmacht, dintre SS-ul nazist și NKVD-ul sovietic, ca și despre cumplitele crime de genocid comise de Stalin împotriva propriului popor înainte și după alianța cu Statele Unite și cu celelalte națiuni membre ale Alianței.

Legat de problema evreiască aflăm că naziștii s-au documentat în Rusia sovietică și au primit sprijinul acesteia pentru construcția lagărelor de exterminare. În filmul de care am vorbit sunt prezentate și liste nesfârșite cu nume de evrei care au fost predați germanilor pentru a li se aplica „soluția finală”. Mai mult decât atât, în momentul în care ministrul sovietic de externe, evreul Maxim Litvinov, n-a mai corespuns noii linii politice a lui Stalin, acesta a trimis tancurile la sediul Ministerului cu ordinul: „despăducheați sinagoga”!

Amănunte de toată frumusețea despre îmbârligăturile dintre principalii actori ai celui de al II-lea război mondial, între care au oscilat simpatiile și antipatiile, dar, mai ales interesele financiare ale cercurilor evreiești din America, le aflăm și dintr-o sursă românească. Constantin Argetoianu, fost în două rânduri prim-ministru al României și de mai multe ori ministru în diverse guvernanți, a lăsat în urma sa o uriașă operă memorialistică, extrem de valoroasă, în special pentru acuratețea și precizia informației. Martor atent a tot ce se întâmpla în jurul său, dar și pe plan internațional, memorialistul nu putea să nu prindă în însemnările sale zilnice și diversele întâmplări, mai mici sau mai mari, ce aveau atingere cu problema evreiască. Într-un moment în care dimensiunile Holocaustului nu erau nici pe departe conturate, Argetoianu se indigna („Ce bestialități!”) pentru că fetița unor evrei fusese îndepărtată dintr-un hotel din Sinaia pentru a putea fi cazați răniți de pe front, deplângea întristat moartea, într-un accident de tramvai, a unui evreu de treabă din anturajul său bucureștean, dar, mai ales, denunța ca abuzive și disproporționate represaliile

româno-germane de la Iași împotriva evreilor pe motiv că unii dintre aceștia, împreună cu comuniștii, au fraternizat cu trupele sovietice din Basarabia, ce tocmai declanșaseră o teribilă contraofensivă pe direcția Huși-Iași. De pe aceste poziții mai degrabă filosemite, venerabilul om politic și memorialist introduce în însemnările din data de vineri 25 iulie 1941 următoarea notă: „Până unde poate merge patima omenească și prostia! Un jidan american, Theodor (!) Kaufman, președintele **Ligiilor americane pentru pace**, a scris o carte prin care propovăduiește desființarea Germaniei și a poporului german. Germania ar urma să fie împărțită: Berlinul s-ar da Poloniei, Dresda și Viena Cehoslovaciei, Munchen (!) și partea de vest Franței, iar partea de nord și Hamburgul – Olandei! În ce privește poporul german, toți soldații, toți bărbații și toate femeile sub 45 de ani ar fi **sterilizați!** Pentru „operațiile” necesare s-ar concentra 20.000 de medici! Și astfel, după două generații, poporul german ar fi șters de pe fața pământului! Că un idiot poate scrie asemenea lucruri, nu e de mirare; e de ajuns să aibă parale. Ce e mai simptomatic însă e că mai toată presa americană aprobă și comentează favorabil aceste năzbâtii...” O căutare pe Google ne-a ajutat să aflăm că este vorba de un mic volum intitulat „Germany Must Perish” („Germania trebuie să dispară”), apărut în două ediții, una la sfârșitul anului 1940, cealaltă la începutul lui 1941. Fascicule din această carte au fost publicate și în „New York Times”, „The Washington Post”, „Time Magazine” și „Philadelphia Record” O recenzie apărută în săptămânalul „Time Magazine”, la 24 martie 1941, califică planul lui Kaufman drept o „idee senzațională” Cartea a circulat prin cercuri ale puterii nu numai din Statele Unite, ci și din Europa, inspirându-l serios, după cât se pare, pe Hitler în luarea măsurilor de reprimare a evreilor. Presa germană nu a întârziat să califice acest plan, și

nu fără temei, drept un îndemn la genocid. Șeful propagandei naziste, Goebbels, a comentat însă sec: „Acest evreu (Kaufman, n.n.) a făcut un deserviciu inamicilor”

Tot pe bună dreptate se poate răspunde că este o diferență uriașă între elucubrațiile unui ins care scrie o carte și realitatea îngrozitoare a lagărelor de exterminare naziste. Cartea și ideile ei criminale au fost lansate însă înainte de apariția respectivelor fabrici ale morții și arată adevărata natură a ambelor tabere. Singura diferență a fost că Hitler a fost mai iute și mai pragmatic în aplicarea ideilor lui Kaufman. Că aceste idei făceau casă bună cu cele de la Casa Albă o dovedește și faptul că ele au stat și la baza „Planului Morgenthau” conceput de un alt evreu, Henry Morgenthau. Planul prevedea dezmembrarea Germaniei în mai multe regiuni și transformarea acestora într-un „stat pastoral”, cu o economie slab dezvoltată. Partea absolut scandaloasă a planului era însă propunerea ca în următorii doi ani după război să moară prin înfometare 10 milioane de germani!!! Planul a fost propus de președintele Franklin Delano Roosevelt și Henry Morgenthau Conferinței din 1944 de la Quebec cu privire la soarta Germaniei după război. El s-a lovit însă de opoziția lui Winston Churchill, care a cerut modificări esențiale.

În lumina faptelor pe care tocmai le-am evocat, atât cu privire la atrocitățile staliniste din Rusia, cât și la colcăiala de idei rasiste din chiar inima Americii ne întrebăm și noi: l-a condamnat cineva pentru crime de război și de genocid pe Iosif Vissarionovici Stalin, marele aliat, mai întâi al lui Hitler, când au luptat împreună împotriva „fasciștilor” (sic!) polonezi, apoi al Statelor Unite? Se compară faptele lui Ion Antonescu cu grozăviile descrise mai sus? Marea democrație americană n-a aflat încă în ce condiții și prin ce lașități ale Occidentului a fost târâtă România în războiul antisovietic? Este nevoie ca ambasadorii americani la București, toți de origine evreiască (?!), și Congresul de la Washigton să ne arate mereu nuelușa antisemitismului? Chiar au uitat, sau se fac a fi uitat despre finanțarea de către înseși Statele Unite a regimului nazist cu 800 de milioane de dolari prin „planul Daws” și despre participațiile bancherilor de pe Wall Street, în frunte cu Rotschild și Rockefeller, la concernul german I.G. Farben, cel care a finanțat masiv SS-ul lui Hitler? În partea finală a războiului, acest concern producea, prin hidrogenarea cărbunelui, 75 la sută din necesarul de benzină al mașinii de război germane. Ei bine, aviația aliată a supus orașul Dresda, un adevărat tezaur de cultură, lipsit de orice importanță militară, la niște bombardamente atât de violente încât, pur și simplu, nu mai exista oxigen în aer. În schimb, cele vreo 25 de rafinării ale I.G. Farben au suferit în tot cursul războiului distrugeri absolut neînsemnate. Spațiul nu ne îngăduie să scriem prea mult și despre cele 20 de milioane de dolari (din fondul prezidențial pentru război, și nu din buzunarul propriu) trimise de președintele american Woodrow Wilson lui Lenin pentru a-l ajuta să înfăptuiască revoluția bolșevică din Rusia, nici despre multiplele asociații bancare de pe Wall Street constituite pentru a sprijini sovietele, conduse în proporție covârșitoare de către evrei, să preia și să-și consolideze puterea în Rusia. Nu cumva ura îndârjită împotriva mareșalului Ion Antonescu se datorează mai degrabă faptului că a încurcat niște planuri oculte cu privire la România? Nu cumva se consideră că opțiunea sa de a facilita emigrarea evreilor spre Palestina a fost la fel de gravă ca și holocaustul lui Hitler, pentru că a depopulat de evrei un spațiu ce le era destinat? Acesta să fi fost așa-zisul „holocaust românesc”?

Oricum, pentru conducătorii de azi sau din viitor ai României rămâne o datorie de onoare și de demnitate să reabiliteze, cu orice preț, memoria Mareșalului Ion Antonescu și a colaboratorilor săi, dar, mai ales, să nu permită împlinirea planurilor de preluare a controlului asupra țării de către aceia care încearcă să culpabilizeze poporul român pentru un holocaust care nu a existat. Ba, dimpotrivă! Este necesară, totodată, redeschiderea dezbaterii naționale asupra perioadei de referință pentru restabilirea completă a adevărului istoric și pentru readucerea în conștiința națională a celor ce s-au jertfit în acei ani pentru binele țării. Chiar dacă pentru reconsiderarea rolului lui Ion Antonescu în istoria națională și europeană, cu meritele și erorile sale, va fi necesară și o dezbatere adevărată și corectă cu factorii externi ce se opun unui asemenea proiect, în cele din urmă, asemeni Ungariei, va trebui să recurgem la drepturile ce ne revin în baza principiului suveranității naționale și să ne asumăm actul de reparație morală. Să nu uităm niciodată, și să nu uite nici ei, că în acei ani blestemați cenușa unor martiri ai neamului a fost risipită prin gropi de gunoi, iar osemintele altora au ajuns în gropi anonime prin osârdia și cruzimea impresionantului detașament de evrei din sistemul de represiune al regimului comunist instaurat de Moscova la București. Procesul de revizuire a tuturor acelor sentințe abuzive ar putea începe bunăoară cu cele pronunțate de așa-zisul „Tribunal al Poporului” împotriva fostului mare mitropolit al bisericii strămoșești Visarion Puiu și a fostului guvernator al Transnistriei, eminentul profesor universitar Gheorghe Alexianu. Prin întârzierea actului de reparație juridică și morală pentru patrioții români uciși în închisorile comuniste, căzuți cu arma în mână în războiul din Est sau în lupta de rezistență anticomunistă din munți sau din exil, cei ce au venit, după 1989, la cârma statului român oficializează, de fapt, condamnarea lor, pentru eternitate, la uitare.

După cum se știe, sub acuzația profund mincinoasă și absurdă că, în perioada cât a fost mitropolit al Odessei ar fi patronat „acțiunile de teroare din Basarabia și Transnistria”, mitropolitul Visarion Puiu a fost declarat criminal de război și condamnat la moarte în contumacie (din fericire, la data procesului, februarie 1946, nu se mai afla în țară) de către așa-zisul „Tribunal al Poporului”, instanță total anticonstituțională, de inspirație bolșevică. Câțiva ani mai târziu, respectiv în 1950, acest martir al Bisericii Române, al Ortodoxiei și al luptei împotriva ateismului comunist a fost caterisit din înalta sa funcție arhierescă de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. Instanța supremă a BOR a anulat în 1990 această sancțiune, dar fără să finalizeze demersul de reparație morală prin aducerea în țară a osemintelor fostului mare mitropolit, fără să fi pus problema canonizării sale și fără să intervină pe lângă autoritățile competente, cu autoritatea sa de instanță morală fundamentală a poporului român, pentru revizuirea odioasei sentințe de condamnare la moarte! În loc să fi fost îndeplinite deja aceste deziderate, nu putem să nu observăm că statul român a acordat în schimb, prin sentințe judecătorești, dar și prin hotărâri de guvern, tot felul de reparații morale, dar mai ales materiale, tocmai acelora care au adus tăvălugul comunismului, în varianta sa bolșevică, asupra României.

La rândul său, profesorul universitar Gheorghe Alexianu, care, în calitate de guvernator civil al Transnistriei și în condițiile grele ale războiului, a dat dovadă nu numai de un uriaș talent administrativ și organizatoric, dar și de cinste și omenie față de locuitorii din zonă, inclusiv față de evreii și țiganii deportați acolo, a fost

condamnat la moarte de același „Tribunal al Poporului” de la București și executat, în același an 1946, alături de Mareșalul Ion Antonescu și de alți demnitari din guvernul acestuia din urmă.

Acestea sunt adevărurile seci ale istoriei. Pe cât de nedrepte sentințele, pe atât de impresionante faptele ce definesc statura morală și profilul intelectual al celor doi martiri ai luptei pentru neam, credință și țară.

Sub numele de mirean Victor Puiu, legendarul mitropolit de mai târziu a văzut lumina zilei la 27 februarie 1879 în orașul moldav Pașcani, acolo unde, cu un an mai târziu, se va naște și scriitorul Mihail Sadoveanu. După studii strălucite la seminariile teologice din Roman și Iași, la Facultatea de Teologie din București și la Academia Duhovnicească din Kiev, dar și ca student al Facultății de Drept din București, tânărul Victor Puiu ar fi putut să opteze pentru o carieră de înalt funcționar public, mai ales că se bucura de aprecierea marelui ctitor al școlii românești moderne, ministrul Spiru Haret, din a cărui stirpe spirituală, în mod evident, făcea parte. După îndelungi chibzuințe, el a urmat însă îndemnul fostului profesor de elină de la seminarul din Iași, George Murnu, eminentul traducător al poemelor homerice, de a se consacra vieții monahale. Și nu a ales preoția de mir cu facilitățile acesteia, ci calea aspră a călugăriei, cu toate frustrările și privațiunile pe care le implică.

Una din pietrele de hotar ale vieții sale a fost ziua de 22 decembrie 1905, când Victor Puiu a fost tuns în monahism, la Roman, primind numele de Visarion. Este data care marchează intrarea sa pe făgașul unei vieți închinată numai și numai luptei pentru îndreptarea unor rele din viața religioasă, socială și morală a țării, pentru întărirea credinței poporului și renașterea ei din cenușă în teritoriile românești cotate, la 1812, de Rusia iar, în 1940, de către bolșevici. Dăruit de Dumnezeu cu har duhovnicesc și cu un neobișnuit spirit gospodăresc, Visarion Puiu a contribuit decisiv, ca director al seminariilor teologice din Galați și Chișinău, ca exarh (inspector) al celor 30 de mănăstiri din Basarabia, ca episcop de Argeș, apoi de Hotin, sau ca mitropolit al Bucovinei, nu numai la îmbunătățirea învățământului teologic și a serviciului religios în lăcașele de cult, dar și la îmbogățirea vieții spirituale, culturale, economice și sociale a comunităților pe care le-a păstorit. Inițiativele sale i-au adus aprecieri dintre cele mai elogioase din partea contemporanilor, dar și a celor ce-i studiază în prezent viața și înfăptuirile. Astfel, eruditul Nicolae Iorga îl considera pe înaltul ierarh drept unul din cei mai culți clerici ortodocși români, numindu-l, totodată „călugărul – ostaș”, atât datorită legăturilor sale speciale cu armata română, cât și misionarismului religios și severității cu care denunța orice act de necredință, de nedreptate sau de corupție, atât din lumea bisericii, cât și din cea laică. Alte succinte caracterizări sunt: „patriotul”, „cărturarul”, „gospodarul”, „organizator al B.O.R.”, „corifeu al învățământului teologic”, „ctitor de așezăminte bisericesti și restaurator de monumente”, „apărător al bisericii împotriva prigoanei bolșevice”, „promotor al spiritului european”, „vizionar al unității creștine și al prăbușirii comunismului”, „apostol al unității românilor de pretutindeni” și altele.

Cele ce i-au adus însă, în 1946, mitropolitului Visarion Puiu acuzația de criminal de război și condamnarea la moarte în contumacie, au fost activitățile sale de șef al Misiunii Bisericești Române pentru Transnistria. În această funcție, echivalentă cu aceea de mitropolit al teritoriului dintre Nistru și Bug, a fost numit, la 16 noiembrie

1942 de către Mareșalul Ion Antonescu. A părăsit-o la 14 decembrie 1943, când soarta războiului începuse să se schimbe dramatic în favoarea Armatei Roșii.

Cu amănunte despre această perioadă, în care soarta mitropolitului Visarion Puiu se împletește strâns cu aceea a guvernatorului civil al Transnistriei, Gheorghe Alexianu, vom reveni după ce vom schița și portretul acestuia din urmă, care, în plin război, a reușit performanța de a face din teritoriul transnistrean, devastat de lupte și pustiit de distrugerile voluntare ale Armatei Roșii, apoi de capturile de război ale armatei germane, o provincie de-a dreptul prosperă în comparație cu zonele învecinate, administrate de nemți. Este timpul să precizăm, de altfel, că abilitățile de administrator ale lui Gheorghe Alexianu fuseseră probate anterior în țară, unde eminentului profesor de drept constituțional de la Universitatea din Cernăuți, mai apoi la Universitatea București, i se încredințaseră funcțiile de Rezident Regal al Ținutului Suceava, apoi al Ținutului Bucegi, de care s-a achitat în mod strălucit, prin aplicarea în practică a principiilor sale de drept public. Tocmai aceste rezultate, împreună cu calitățile sale de om corect, echilibrat, cu spirit umanitar și cu o mare putere de muncă l-au determinat pe Mareșalul Ion Antonescu să-i acorde funcția de guvernator civil al Transnistriei, pe care a îndeplinit-o din august 1941 până în februarie 1944, când, datorită evoluției războiului, teritoriul dintre Nistru și Bug a fost trecut sub administrație militară. Tot considerente legate de calitățile umane, de seriozitatea și perseverența în acțiune l-au determinat pe Ion Antonescu să-l trimită în Transnistria și pe mitropolitul Visarion Puiu ca șef al Misiunii Creștine Românești, funcție echivalentă, practic, cu aceea de mitropolit al Odesei. Completându-se reciproc, cei doi oameni providențiali pentru populația locală, dar și pentru evreii deportați acolo din Basarabia și nordul Bucovinei, au realizat, în condiții inimaginabil de grele, un miracol nu numai pe plan material, ci și spiritual, ba chiar și umanitar.

Plecând de la realitatea existentă, guvernatorul Alexianu a luat mai întâi măsurile de curmare a stării de haos și cele de repornire a economiei. A păstrat pentru început formele de organizare a producției și legile sovietice. Au fost reparate și completate cu utilaje aduse din țară sau din import mai toate unitățile de producție, fiind reluată activitatea și în colhozuri și sovhozuri. Deosebirea esențială față de sistemul sovietic a fost aceea că producția nu a mai fost preluată aproape în totalitate de către stat, ci numai în proporție de 50%. Cointerесarea a fost aceea care, până la urmă, a adus în zonă nu numai speranța de supraviețuire, ci, efectiv, o viață cu mult mai bună decât sub regimul bolșevic. Pe măsură ce realitatea economică a permis acest lucru, s-a trecut la forme familiale de producție, iar în cele din urmă s-a realizat retrocedarea către localnici a tuturor bunurilor pe care aceștia le-au deținut cândva, dar și alte măsuri de împrumietărire. Toate acestea au dat un incredibil impuls economiei din regiune și au permis ameliorări semnificative în ce privește învățământul și sănătatea, precum și serviciile comunale. S-au reparat case, școli, spitale, sedii de instituții, lăcașe de cult, băi publice, diverse anexe pentru utilități. În capitala provinciei, Odessa, și-a reluat cursurile Universitatea, s-au redeschis teatrele și Opera, s-a revigorat activitatea comercială. Drept urmare, orașul a devenit un centru de atracție pentru intelectualii din toată Ucraina ocupată. La toate acestea s-a adăugat grija manifestată de autoritatea civilă românească și de Misiunea Creștină pentru bătrâni și copii, pentru nevoiași în general, prin acordarea de pensii și ajutoare, sau

înființarea de cantine ale săracilor. Și trebuie subliniat că toate aceste forme de ajutorare se acordau indiferent dacă numeroșii orfani din Transnistria erau localnici sau copii ai unor evrei înrolați voluntar în Armata Roșie sau fugiți în „măreața Uniune”. Ajutoarele pentru nevoiași se acordau, de asemenea, indiferent dacă membri ai familiilor acestora luptau sau nu în Armata Roșie!

Reînvierea vieții spiritual-creștine a cunoscut și ea o mare vigoare în întreaga Transnistrie, în pofida puținătății mijloacelor materiale și umane de care dispunea Misiunea Creștină condusă de mitropolitul Visarion Puiu. Au fost reparate sau reconstruite un număr important de biserici, în condițiile în care, celor ce scăpaseră de dinamitare, puterea bolșevică le dăduse destinații de magazii, cinematografe, săli de sport sau chiar grajduri de vite... Sfintele lăcașuri nu mai aveau clopote, clopotnițe, obiecte de cult, dar, mai ales, nu mai aveau preoți, care fuseseră trimiși să muncească prin mine sau alte locuri de acest fel. Fără să se dea bățut, vajnicul mitropolit s-a pornit să-i întoarcă pe vechii preoți spre cele sfinte, a început pregătirea teologică a noi generații de preoți și diaconi, dar, mai ales, a cerut din țară preoți destoinici, care să ajute la creștinarea acestor ținuturi. Rezultatul a fost că, în scurt timp, populația a revenit cu bucurie în biserici, icoanele ascunse de frica autorităților sovietice au fost scoase la lumină, miile de copii rămași nebotezați au fost creștinați, iar viața spirituală a ortodocșilor din zonă și-a recăpătat în bună măsură rosturile de altădată. De condițiile normalității s-au bucurat însă și practicantii celorlalte culte pe măsură ce, ignorându-se nemulțumirea și indignarea germană, au fost reparate și redeschise toate moscheile și sinagogile, iar acolo unde acestea nu existau, au fost amenajate case de rugăciune. Au fost redeschise, de asemenea, o biserică baptistă și una adventistă la Odessa. Se materializau astfel în practică mai vechile principii și convingeri ale șefului Misiunii Creștine Române privind necesitatea unității creștine, dar și aceea a libertății credințelor.

Prin realizările sale din Transnistria, mitropolitul Visarion Puiu a îndreptat în bună măsură, cel puțin pe întinderea acestui teritoriu, situația pe care i-o reproșase cu vehemență lui Stalin în scrisoarea personală pe care i-a adresat-o în 1939 și în care îi cerea să înceteze de urgență persecuțiile religioase, să ocrotească clerul și să apere biserica de imixtiunile politice. Vădind o putere de înțelegere și de pătrundere a sensului istoriei vecine cu vizionarismul, mitropolitul îl avertiza pe dictatorul bolșevic că, în lipsa credinței în Dumnezeu, trăsătură de baza a pravoslavnicului popor rus, mai devreme sau mai târziu, imperiul sovietic se va prăbuși. Ideea a fost reluată și într-o scrisoare arhierască adresată în 1951 de către înaltul prelat român Patriarhului Alexei I al Moscovei și al Întregii Rusii, document în care previziona căderea imperiului sovietic peste 40 de ani, ceea ce s-a și întâmplat cu precizia unui ceas elvețian.

Nu mai puțin relevantă este și scrisoarea mitropolitului Visarion Puiu către Adolf Hitler, în care denunța imixtiunile unui general al Reichului german în problemele religioase din Transnistria, în sensul împiedicării revenirii populației la credință și impunerii, ca religie, a ideologiei naziste. Scrisoarea nu a ajuns niciodată la destinație, fiind oprită de autoritățile de la București. De comun acord cu subalterni ai lui Hitler, s-a obținut însă mutarea generalului respectiv din zonă. Pentru a ilustra stilul sever și tăios al mitropolitului, dar și percutanța ideilor sale, reproducem, după o comunicare științifică a domnului Șerban Alexianu, fiul profesorului Alexianu, doar

două fraze din această scrisoare, al cărui conținut este cunoscut, din păcate, doar indirect: „Poporul nostru a pornit un război sfânt împotriva celei mai nelegiuite ideologii și am ajuns să cunoaștem din plin grozăviile comunismului și ticăloșeniile celor fără credință și ne întrebăm în felul acesta, domnul general Lutz de partea cui luptă? (...) Aici și acum, mai mult și mai tare ca nicăieri, trebuie să ne gândim la cei în suferință – nu a le provoca altele – și asta înseamnă a face totul pentru sufletele lor cu iubire și milostenie, spre slava tatălui ceresc”.

Pentru devotamentul cu care și-au îndeplinit misiunea în Transnistria, atât în folosul cauzei românismului, cât și al populației aflate la momentul respectiv în acest teritoriu, cei doi mari români care au fost mitropolitul Visarion Puiu și profesorul universitar Gheorghe Alexianu au lăsat urme de neșterse în amintirea celor care i-au cunoscut mai de aproape sau mai de departe. Să nu uităm că, după primul război mondial, Visarion Puiu a trudit și în Basarabia pentru refacerea bisericii române după peste 100 de ani de stăpânire rusească. Din acest motiv el este foarte bine cunoscut în Republica Moldova de astăzi și în Ucraina, țări în care orice manifestare legată de personalitatea sa este urmărită cu cea mai mare atenție. Chiar și rușii îi recunosc în prezent (vezi *Ladislav Țâpin, Istoria Bisericii Ruse, Moscova 1997, pag. 289*) meritele deosebite pentru cele realizate în timpul mandatului său din Transnistria. Din păcate, doar în România, fie din ignoranță, fie din cauza unor mentalități reziduale comunist-securistice, dar, mai ales, din teama că restabilirea adevărurilor istorice neconvenabile anumitor interese străine le-ar putea primejdui carierele din politică sau justiție, se încearcă de către unii prăvălirea peste acest mare om, ca, de altfel, cum spuneam, peste mulți alți eroi ai neamului, lespedează atât de grea a uitării.

În ceea ce-l privește pe Gheorghe Alexianu, uitarea este, practic deplină, numele său fiind asociat cu cel al Mareșalului Ion Antonescu și culpabilizat, ca și acesta, pentru „crima” de a se fi opus fiarei bolșevice de la răsărit care mușca din trupul României! Asemeni Mareșalului, eminentului profesor de drept i-a fost hărăzit să nu cunoască nici măcar odihna unui mormânt după ce, făcând parte din „lotul Antonescu”, a fost asasinat de comuniști în Valea Piersicilor de la Jilava. La 1 iunie 1946 plutonul de execuție, constituit prin sentința așa-zisului Tribunal al Poporului, a împlinit, de fapt, ceea ce, în septembrie 1939, nu reușise să ducă până la capăt echipa de legionari ce tocmai îl lichidase pe primul ministru Armand Călinescu. Cu prilejul atentatului din 1939, Gheorghe Alexianu a fost rănit extrem de grav, pierzând unul din plămâni și rămânând imobilizat la pat luni de zile. Numai un complet de judecată teleghidat de la Moscova putea să condamne la moarte, șapte ani mai târziu, un asemenea om care nu avea nimic comun cu Garda de Fier și nici cu nazismul. Absurda condamnare la moarte a venit după ce însăși justiția sovietică nu-i putuse dovedi vreo vină cu prilejul procesului, tot „popular”, ce-i fusese intentat la Odessa. Din cei 11 foști guvernatori de provincii sovietice ocupate pe timpul războiului, 10 au fost condamnați la moarte și spânzurați în piețe publice din provinciile respective. Singur fostul guvernator civil al Transnistriei a fost achitat și predat autorităților comuniste de la București, dar nu spre a fi eliberat, ci pentru a fi ucis cu mâna acestora. „Crima” de fi înlocuit, pentru prima oară în istorie, „proprietatea comună (socialistă) a întregului popor” cu proprietatea privată era, într-adevăr, de neiertat. Mai mult decât elocvent este și faptul că, în semn de recunoștință și prețuire pentru măsurile sale de bună

administrare a Transnistriei, Universitatea din Odessa i-a acordat profesorului Gheorghe Alexianu titlul de Doctor Honoris Causa cu doar câteva zile înainte de reintrarea Armatei Roșii în oraș, fapt ce presupune riscuri destul de mari pentru inițiatorii acestei decernări.

Mai multe detalii despre culisele odioaselor procese politice din cursul anului 1946 pot fi găsite în tulburătoarea monografie intitulată „File din viața tatălui meu” (apărută, *nota bene*, la Chișinău, în 2007) prin care, la vârsta unei distinse senectuți, inginerul Șerban Alexianu, fiul fostului guvernator civil al Transnistriei, încearcă să reabiliteze memoria iubitului său părinte. Nu a reușit încă să-și atingă acest obiectiv, deoarece, în baza comodului principiu „viii cu viii și morții cu morții”, justiția română, la semnul discret, dar ferm, al instanțelor politice, rămâne surdă și oarbă în fața probelor din care reies adevăruri istorice neconvenabile pentru cei ce orchestrează din umbră planuri malefice cu privire la România.

Oricât de adânc îngropate, aceste adevăruri vor ieși însă la iveală de unde se așteaptă mai puțin falsificatorii de istorie. Se va dovedi, totodată, că esența motivelor pentru care nu se anulează, măcar simbolic, toate sentințele de condamnare la moarte pronunțate de așa-zisul „Tribunal al Poporului”, în fapt, o instanță bolșevică ilegală, o constituie lipsa de demnitate națională și lășitatea unor conducători politici cu subconștientul neeliberat încă de comunism. Prin acceptarea așa-numitului principiu al „continuității sentințelor”, adică ce au făcut comuniștii, nu mai poate desface nimeni, găselniță, după câte am înțeles, a fostului ministru al justiției Valeriu Stoica, s-a cedat pe toată linia în fața pretențiilor acelor cercuri sioniste și revanșarde, care vizează nu numai obținerea unor consistente despăgubiri financiare, ci și a unui, să-i spunem așa, „spațiu vital” de rezervă pentru situația în care, Doamne ferește, Israelul devine o locație nesigură ...

A existat, desigur, și circumstanța că, în 2002, când guvernul Năstase a recunoscut, practic, participarea țării noastre la holocaust, România aștepta timorată admiterea în NATO. Dar ce se întâmpla dacă nu intram atunci? Chiar ardeam de nerăbdare să ne moară tinerii prin Afganistan sau Irak? Ne-au năpădit Statele Unite cu favoruri economice, altele decât scandaloasa autostradă Bechtel? S-a dat cineva, cu adevărat, de ceasul morții să apere o țară ca Georgia de invazia rusească? Nici pomeneală! În schimb s-au făcut calcule mult mai prozaice de genul: unde ne plasăm bazele înaintate, cui vindem vechiturile navale și aeriene, de unde aducem carne de tun proaspătă și ieftină etc. Și, pentru că sărmăna diplomatie românească mergea cu capul înainte, fără să cântărească nimic, fără să stabilească vreo limită a concesiilor, a înghițit pe nemestecate și condiția colaterală a recunoașterii „holocaustului românesc”!

Cu totul altfel s-ar putea discuta acum problemele dacă fostul președinte Ion Iliescu și guvernul condus de Adrian Năstase și-ar fi menținut punctul de vedere inițial, potrivit căruia, deși au existat o serie de abuzuri și violențe regretabile împotriva evreilor, nu se poate spune că în România ar fi existat un holocaust propriu-zis. Dacă ar fi vrut să dea dovadă și de bărbăție, cu ușurință ar fi putut să demonstreze că violențele n-au venit din senin, ci au avut niște cauze cât se poate de concrete. Este vorba despre repetatele acte ostile împotriva statului român, dar, mai ales, crimele și acțiunile de terorism comise în vara anului 1940 de evreii din Basarabia și Bucovina

împotriva administrației românești și chiar a armatei, care, în condițiile impuse de Uniunea Sovietică prin ultimatumul de predare a acestor teritorii, nu avea voie să riposteze. O expunere extrem de documentată a acestor fapte se găsește în volumul „Săptămâna roșie” de Paul Goma, „bestia neagră” a holocaustologilor evrei de proveniență românească. Pe lângă acuratețea documentării, în favoarea credibilității sale contează și faptul că autorul a avut acces la documentele din Arhivele militare românești, cât și originea evreiască a soției sale, deci și a copiilor familiei Goma. Ei bine, potrivit surselor citate de Paul Goma, numărul militarilor români uciși cu acel prilej de către populația evreiască a depășit cifra de 1.000. Nu pot fi uitate nici actele de umilință la care au fost supuși militarii armatei române. Scurpăturile în față, smulgerea tresselor și a hainelor erau fapte de domeniul banalității. Au fost cazuri de militari români dezbrăcați, doborâți la pământ și femei evreice care mimau că se urinează pe ei, sau chiar făceau efectiv acest lucru. În baza unor liste negre alcătuite de căpeteniile evreilor, au fost uciși, totodată, jandarmi, funcționari, preoți, studenți la teologie, profesori și chiar români de rând, care nu aveau de a face în vreun fel cu administrația. Pentru toate aceste crime există nume de făptuitori, cu precizarea datei și a locului de producere. De asemenea, asupra românilor care încercau să se refugieze în vechiul Regat s-au comis atacuri cu pietre și bâte, inclusiv confiscări de bunuri. Violențele au continuat și după retragerea completă a armatei române. Un an mai târziu, când Basarabia a fost recucerită, peste 400 de cadavre de români au fost găsite în gropi comune. Una dintre acestea a fost descoperită în curtea fostului consulat al Italiei la Chișinău. Conținea 60 de cadavre mutilate într-un hal de nedescris, având organele sexuale tăiate și vârâte în gură. De remarcat că, după aproape 3 ani de administrație românească, în Transnistria nu au fost găsite gropi comune. Din păcate, au existat și evrei deportați de români și care au sfârșit în gropi comune, dar nu în Transnistria. Conform planurilor inițiale, cei mai violenți dintre evrei în acțiunile antiromânești urmau să fie deportați în teritoriul de peste Bug, administrat de germani. S-a constatat însă destul de repede că cei ajunși acolo, ca și cei solicitați de germani pentru diverse munci, mai devreme sau mai târziu, erau executați. La propunerea lui Gheorghe Alexianu și cu aprobarea lui Ion Antonescu, s-a pus însă capăt oricărui transfer de evrei peste Bug.

Nu pot fi uitați nici cei aproximativ 50.000 de români din Basarabia și Bucovina care, începând din vara lui 1940 și până la revenirea armatei române, au fost exilați, în condiții inimaginabile, în Asia Centrală și în Siberia. Sperăm ca din arhiva Televiziunii Române să nu dispară, așa cum dispar miraculos multe din probele incomode pentru unii, mărturiile cutremurătoare ale unor supraviețuitori români ai deportărilor sovietice. După mii de kilometri parcurși în zeci de trenuri ale morții au fost debarcați în plin câmp, în nămeți și geruri năprasnice, departe de orice așezare umană, și nu în case părăsite, barăci sau măcar în adăposturi pentru vite, cum a fost cazul în Transnistria. Lipsa de adăpost și de îmbrăcăminte cât de cât adecvată, absența hranei, chiar și a apei când totul era înghețat, ca să nu mai vorbim de orice umbră de asistență medicală, însemnau pentru acești oameni infernul absolut. S-a ajuns până acolo încât cei vii să-și mănânce morții!!! Copiii să-și mănânce părinții!!! Asemenea grozăvii au povestit plângând, scuturați încă de oroare, câțiva dintre cei puțini care s-au mai întors de prin stepele Kazahstanului sau de dincolo de Cercul Polar.

Comparați vă rog tragedia românilor deportați de puterea bolșevică din Rusia, emanație în proporție covârșitoare a unor minți evreiești, cu situația evreilor din vechiul Regat al României. Deși acestora din urmă li s-au impus anumite restricții și interdicții, unele de ordin pur formal, viața și averile lor au fost protejate de însuși Ion Antonescu, în pofida presiunilor tot mai insistente ale Germaniei naziste de a se trece la lichidarea evreilor români. O mare șansă pentru aceștia a fost clauza din acordul bilateral de staționare a trupelor germane în România, clauză potrivit căreia aceste trupe nu aveau nicio jurisdicție asupra cetățenilor români, indiferent de etnie. Pentru România acordul devenise imperativ deoarece, revenită în Basarabia prin ultimatum și puternic interesată de controlul asupra gurilor Dunării, Armata Roșie începuse să întreprindă incursiuni în Delta și chiar să trimită trupe în dreapta Prutului, spre Iași. În bună măsură, concesiile făcute României de către Hitler în chestiunea evreiască se explică și prin jertfele de sânge ale armatei române pe frontul din Rusia. Atunci însă când elemente evreiești iresponsabile din Iași au tras câteva gloanțe asupra unei coloane militare germane, pogromul de la Iași a devenit inevitabil. Dacă se lăsa atunci acțiunea de reprimare pe seama germanilor, tragedia lua, fără nicio îndoială, proporții apocaliptice. De altfel, încă din 1942 a început operațiunea de revenire masivă în țară a celor deportați, ca și de emigrare în Palestina, sau către alte zări mai puțin, sau deloc periculoase pentru evrei. Cu acceptul Mareșalului Antonescu, statul român a ajutat circa 200.000 de evrei din România și din țările Europei Centrale să emigreze, mergând până la înmânarea de pașapoarte românești în alb liderilor evrei ce se ocupau cu rețelele de tranzit. Din păcate, din cauza acțiunilor de o sălbăcie incredibilă a elementelor bolșevizate din rândurile evreimii basarabene și bucovinene, au avut de suferit și evrei nevinovați, dar asta este istoria, iar datoria istoricilor este să o studieze și să afle adevărul, oricât de neplăcut ar fi el pentru o parte sau alta, și să îndemne la înțelegere și la iertare.

Totuși, așa cum se întreba și Nicolae Iorga într-un celebru articol, de unde atâta ură? Cu siguranță, din frustrările istorice ale unui popor dotat cu mari resurse de inteligență și creativitate, dar lipsit de o patrie proprie. Risipite prin lume, comunitățile evreiești au fost resimțite adesea drept un pericol pentru populațiile locale tocmai din cauza abilităților lor de a acumula bani și putere, fără a se implica propriu-zis în activități productive. Mitul „jidovului rătăcitor”, nedrept în fond, și acuzația de a-l fi crucificat pe Isus Hristos au adâncit ostilitatea față de evrei, care erau resimțiți de către populațiile majoritare drept străini greu asimilabili, șireți și cu planuri ascunse. În realitate, în condiții dintre cele mai vitrege, multimilenarul popor evreu n-a făcut decât să-și conserve în mod admirabil tradițiile și credința și să devină o națiune coerentă și conștientă de sine cu mult înainte ca noțiunea teoretică de națiune să fi fost formulată. Acestei națiuni i-a lipsit însă dintotdeauna, conform teoriei lui Stalin, „comunitatea de teritoriu” Încă din timpurile biblice, Moise a trebuit să-i conducă pe evrei spre țara lui Israel, ținutul promis de Dumnezeu să le devină patrie. În mod conștient sau nu, după împrăștierea lor în lume de către romani, instinctul național *avant la lettre* i-a împins pe evrei să se fixeze, totuși, undeva, de regulă în țări sau regiuni care le ofereau cele mai bune perspective de a se reuni cu toții acolo. Și unde să fi fost perspective mai luminoase decât în „lumea nouă”, unde porneau cu șanse egale cu celelalte seminții de emigranți? Dar, în timp ce ceilalți nou veniți în America

manifestau tendința de a fraterniza și a forma împreună o nouă națiune, evreii, cu religia și cu tradițiile lor milenare, dar și cu o structură de castă, aveau și scopuri proprii, sesizate destul de repede de doi dintre părinții națiunii americane. Astfel, președintele George Washington a afirmat despre evrei că sunt „paraziți și cei mai mari dușmani care stau în calea fericirii Americii”, iar marele savant, om politic și filosof Benjamin Franklin a avertizat că, dacă evreii nu vor fi înlăturați din America, „în mai puțin de 200 de ani, ei vor domina și devora pământul nostru și ne vor schimba forma de guvernământ” După cât se pare, profeția s-a împlinit cu mult mai repede decât și-a imaginat Benjamin Franklin ...

Evreii deveniseră, între timp, și în Europa nu numai o forță de luat în seamă, ci și un factor de destabilizare. Din această cauză, în 1871 s-a pus pentru prima oară problema formării unui stat evreiesc. N-a fost găsită însă și locația necesară unui asemenea proiect.

În ce privește ținuturile românești, menționăm că încă din 1744, împărăteasa Maria Tereza, contemporană cu Benjamin Franklin, instituisese o serie de măsuri restrictive împotriva evreilor, concretizate în 1766 prin așa numitul „Judenordnun”. O parte din evreii alungați din Viena și Austria Inferioară au fost primiți în cursul anului 1750 în Prusia, de către regele Frederic Cel Mare, dar mulți alții au fost împinși spre est. Prin venirea masivă a evreilor din Imperiul Habsburgic și Polonia, din Rusia, dar și din Imperiul Otoman, după 1830, densitatea acestora în principalele orașe din Moldova și, mai ales, din Basarabia a atins, iar pe alocuri a depășit, procentajul de 50%! Cum un stat românesc puternic era contrar intereselor lor în regiune, evreii nu au văzut cu ochi buni „Mica Unire” de la 1859 și s-au opus cu vehemență „Marii Uniri” din 1918. Și aceasta deoarece, pur și simplu, se simțeau îndreptățiți ca pe aceste teritorii românești să-și creeze un stat propriu!

Cum spuneam mai sus, ideea unui Israel european fusese avansată încă din secolul al XIX-lea de ministrul francez de interne, Isaac Adolph Cremieux (1796-1880) și a fost reiterată cu insistență, dar fără succes, de președintele american Woodrow Wilson, prietenul lui Lenin, la Conferința de Pace de la Paris din anul 1919. Planul prevedea ca statul evreiesc să cuprindă, nici mai mult, nici mai puțin, decât Galiția, Slovacia, Maramureș, Bucovina, Moldova, Basarabia și teritoriul ucrainean dintre Nistru și Bug, căruia, ceva mai târziu, Ion Antonescu îi va da numele de Transnistria. Această idee răsuna, probabil, în mințile și în pieptul evreilor care atacau cu atâta viteză „armata română cotropitoare” care se retrăgea din Basarabia și Bucovina. Ei nu numai că sperau, dar erau convinși că tovarășul Iosif Vissarionovici Stalin, evreu de-al lor, deși din părinți convertiți formal la ortodoxism, le va acorda măcar teritoriile dintre Bug și Siret, iar în nord, Bucovina și Maramureșul, pentru formarea Republicii Sovietice Socialiste Evreiești. Un fruntaș evreu din Botoșani nici n-a mai așteptat, de altfel, acordul formal al lui Stalin și a proclamat o asemenea republică în județul Botoșani.

În lumina adevărului istoric, faptele nu mai apar, deci, doar în alb și negru, albul absolut revenind părții evreiești, iar negrul profund - celei românești. Celor ce gândesc în acest fel le recomandăm să citească și să recitească, cu bună credință și nu cu intenții de răstălmăcire, minimalizare, sau chiar de negare absolută a acestuia, raportul amănunțit al Misiunii Crucii Roșii Internaționale care a anchetat în 1942,

chiar la fața locului, situația din Transnistria și care, în condițiile stării de război, nu a găsit aproape nimic de reproșat administrației civile românești din regiune. Ba dimpotrivă! Raportul este publicat în anexele volumului „File din viața tatălui meu”, de Șerban Alexianu, despre care am mai vorbit. Ne permitem să atragem atenția celor care s-au specializat în denigrarea României că exacerbarea demersului lor, în loc să atenueze antisemitismul românesc, atâta cât există, în orice caz, cu mult mai redus decât se pretinde, s-ar putea să aibă efectul contrar. În loc să poată reveni cu plăcere în țară, ca turiști, sau, poate, spre a se stabili aici, și în loc să fie primiți cu căldură, evreii originari din România riscă să fie priviți abia de acum înainte ca niște dușmani ai neamului românesc! Și pentru ce?! Pentru ca holocaustologii de ocazie școliți pe la academia de partid „Ștefan Gheorghiu” din București să poată trece drept eroi ai neamului lor?! Pentru că mina de aur a penitenței germane pentru holocaustul nazist a cam secătuit și, la o adică, nu-i de lepădat nici mina românească de argint?! Oricum, penibilă socoteală ...

În încheiere, reiterăm apelul către autoritățile statului român de a anula toate sentințele acelui aberant „Tribunal al Poporului” din anii de tristă amintire ai bolșevismului românesc. Rugăm, de asemenea, respectuos Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române să reia demersurile pentru aducerea osemintelor IPS Mitropolitului Visarion Puiu în țară și reînhumarea lor la Vovidenia-Neamț, lăcașul său de suflet. Considerăm că trebuie să-și ocupe, de asemenea, dreptul de titular al casei memoriale de la Vovidenia. Prețuim la justa valoare opera literară a lui Mihail Sadoveanu, cu excepția romanului proletcultist „Mitrea Cocor”, dar, în problema casei de la Vovidenia (fostul „Muzeu Sadoveanu”), scriitorul nu este decât un uzurpator. A nu se uita că Mihail Sadoveanu a acceptat funcția de vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale, unde era coleg și cu patriarhul Justinian Marina, în cea mai neagră perioadă a comunismului românesc. Afirmția repetată a actualului vlădică de la Vovidenia cum că Mihail Sadoveanu i-ar face în prezent un serviciu de publicitate lui Visarion Puiu este cel puțin eronată și sper să țină mai mult de necunoaștere decât de ipocrizia politică ce a dus la caterisirea marelui mitropolit. Ținând cont de rodnicia sa activitate în cadrul bisericii strămoșești, de misionarismul său creștin din Basarabia și Transnistria, de organizarea, în timpul exilului, a eparhiei ortodoxe române din Occident, dar și de lupta împotriva ateismului comunist, precum și acțiunile sale de pionierat în promovarea ecumenismului, considerăm că IPS Mitropolitul Visarion Puiu, personalitate de anvergură internațională, ar trebui canonizat cu mare grăbire, iar faptele sale duhovnicești sau de interes public, precum și gândirea sa religioasă ar trebui să fie făcute cunoscute credincioșilor spre a-i ajuta să-și întărească credința în Dumnezeu, iar morala creștină să le fie un ghid neabătut în viață.